

Altman:

Anna Ahmatova portéja (1914)

Acélcsovek fújnak az égre
szürke lőporfüst-ködöt.
Szárnya-tört roncs zuhan égve.
Bombavetőraj dörög.
Szólj, te vers, ha még lehet,
mondd el a kort emberi nyelven -
vagy hallgass, ha úgy rendeltetett,
hogy a moszkvai föld eltemessen.

Nincs nap, mely fényt és színeket
a reggeli folyóba tördel.
Nincs csend, hogy mint a vatta,
átítatódjon örömmel.
Csak égő tarló és tanyák. A tűz,
mint tarkón veres haj mered.
Forró cserépre kormos ujjal
ír jelzőt és főnevet.

Egy szótag követ. Nem ereszti
a mondat futni készülő árnyát.
Naptalan négyszöget határolnak
a halszürke kaszárnyák.
Tüdő, szív, mint fent a gépek,
szélbe vetődnek szertesztét.
Hallgass, költő. Lesz más, ki elmondja
korod apokalipszisét.